

hun snarest muligt kommer til Løvgivningsarbejdet for at værne om sit eget Kød og Blod, hendes dyrekøbte Børns Liv!

4. *Manden bruger sin Enevælde til at ødelægge baade Kvindens og sin egen Formue, ikke blot til uproduktive og unyttige, men lige frem til ødelæggende og nedbrydende Foretagender.*

Den største Del af den ved fælles Arbejde erhvervede Formue bruger han til at arrangere og udføre *Massemord*. En anden meget stor Del anvendes til helbreds- og forstandsødelæggende spirituøse Drikke, hvormed endog mange direkte dræbes, og Millioner af Mennesker Verden over gøres til aandelige og legemlige Krøblinge og til demoraliserende Plageaander for Samfundet; Familjer splittes eller henslæber det usle Liv i Ufred og Græmmelse, i Fattigdom og Nød eller alskens sædelighedsnedbrydende Dyriskhed; og Slægtens Sundhed og Kraft forringes, og Karakterløsheden og Demoralisationen tager Overhaand gennem Arveligheden. En tredje stor Del gaar op i Røg gennem Brugen af sundhedsfarlig giftig Tobak eller andre Karakterløshedens slaviske Vaneartikler. En fjerde Del øses ud til unyttige — for ikke at sige skadelige — Fyrster og altfor urimelig lønnede højtstillede Embedsmænd. En femte bruges til Opretholdelsen af en Statskirke, hvis Virksomhed vilde have passet bedre for ca. 3000 Aar siden — om den overhovedet nogensinde vilde have været *gavnlig* — end i vore Dage, hvor den nu sidder som en Mare paa Folkets Bryst og knuger dets Mængde ned i Dumhed og ørkesløst Sværmeri eller oplærer den til Dømmesygge og Intolerance. En sjette bruges til en pestbringende Begravelsesmaade af de døde og kostbare Boliger til disse osv. i det uendelige. Medens der kun bliver en saare liden Brøkdel tilbage til Boliger, Føde og Klæder for Størsteparten af de levende, end sige til sundt Oplysningsarbejde, til Fremme af Videnskab og Industri, for slet ikke at tale om Livsnydelser og Glæder for den store trælende Mængde af Kvinder og sidestillede Mænd.

Altsaa ogsaa for en nyttig Anvendelse af den, ikke mindst ved Kvindens Slid, frembragte Formue, vil det være mere end nødvendigt, at Kvinden med sine fornyede Kræfter kommer ind i Løvgivningsvirksomheden.

Hvad Examenskommissionen mangler.

Naar Foraaret udfolder sin rige Blomsterpragt aabner ogsaa Seminarierne deres Døre og viser et undrende Publikum og en lærd(!) Examenskommission, hvad deres Drivhuskultur har formaaet at bringe ud af de Knopper, der har været betroet til Seminarernes Varetægt i et Par Aar eller saa. Det blev i Aar et bedrøveligt Løvspring for største Parten af de mandlige Seminarister. Kappede af som »Fandens Mælkebøtter« ligger slagne Seminarister langs den Vej, Examenskommissionen har fulgt dem paa. Hvis var Skylden? Duede Seminaristernes Hoveder ikke eller var Examenskommissionen lidt rask paa Haanden

ligesom Drengen, der tankeløst svipper Hovedet af Markens Blomster med sin hjemmelavede Piskesnært?

Uden i nogen Maade at komme ind paa en Ros af Seminaristernes Præstationer (det vil der gennemgaaende ingen Grund være til) er sikkert den sidste Antagelse den rigtigste. Siden Examenskommissionen er bleven beriget med Elementer, der, saa vidt man kan skønne, endnu staar paa samme seminaristiske Udviklingstrin, som de indtog for en Snes Aar tilbage i Tiden, Elementer, der ikke, saa vidt man kan skønne af deres Virksomhed og Optræden, har anden Adkomst til at være Dommere overfor vorde Lærere, end den at være velkendt i de »konservative Klubbers« Forsamlinger, siden da er der kommet en vis Matzens Raskhed og — Børnerthed ind i Examenskommissionen, lidet passende med de ældre Medlemmers taktfulde og fuldt ud noble og retfærdige Bedømmelse og skønsomt valgte Examensspørgsmaal. Man mærker Forskellen ved f. Ex. at sammenligne Opgaverne i Historie og Opgaverne i Pædagogik, hvilke sidste gennemgaaende kan betegnes som pædagogiske Fejlgreb overfor Mennesker, af hvem man ikke har Ret til at fordrø andet end den seminaristiske Udvikling. Det ser da ogsaa højst aparte ud, hvad Censuren i dette Fag angaar, at en vel prøvet, mangeaarig Lærer ved en af Københavns bedste Skoler bliver tildelt et *mdlg.* i Pædagogik, eller at en lige saa vel øvet Lærer »falder« i praktisk Færdighed. At der til Bedømmelse af Examinandens Evne til at undervise vælges Æmner, der er saa lidet skikket til dette som vel muligt, er ikke Examinandens Fejl men Censorernes. Og mon egentlig Æmner som f. Ex. den lutherske Kirkes Lære om Retfærdiggørelsen, om »Viljen til det gode har jeg vel« osv., eller andre af Kirkens indviklede Læresætninger, mon slige Spørgsmaal er et heldigt Valg, naar det gælder om at faa at vide, hvorvidt Examinanden forstaar tiltalende og interessant at undervise Børn. Det er jo Faget »praktisk Færdighed«, der har slugt de fleste Ofre, og det skal indrømmes, at Flertallet af Seminaristerne var meget uinteressante og præstelig kedsommelige i deres Examination og Foredrag, men paa Valget af Æmnerne til denne Examination hviler sikkert Broderparten af Skylden for den mislykkede Examen i Aar. At der altid blandt 2 à 300 Seminarister vil være Dumrianer nok til at levere saadanne Bommerter, som Pastor Skouboe har fremdraget i Nationaltidende, er klart, men at over Halvparten af de indstillede Seminarister skulde være umulige, ser dog mærkeligt ud.

Der er da en Tanke, der med den nu snart overstaaede Examen ligger meget nær, den Tanke, om det ikke vilde være heldigt og naturligt, at Kvinder fik Sæde i Examenskommissionen. Naturligt vilde det i hvert Fald være, da Kvinderne selvfølgelig lige saa vel som Manden forstaar at bedømme et Menneskes Kvalifikationer til at være Lærer eller ej, og da Kvinderne lige saa selvfølgelig har den samme Interesse som Mændene af at vide Børnene betroede til dygtige og livlige Læreres Omsorg. Og der findes jo Kvinder nok, der kunde staa Maal med den nuværende Examenskommissions Medlemmer, baade hvad Uddannelse og Overlegenhed angaar, ja, som sikkerlig var at foretrække.

L. N.